Жорова Дар'я Студентка КТГГ 1 курсу 11-ПТБД групи

Україна серед віків

Наш світ, колиска для людей, давно вже розділилась на дві сторони: сторону світлу і сторону - грізну, повну злості, і велих втрат.

Рідна ненька, Україна-мати, Батьківшина і квітуча земля- це все про тебе - вільну і незалежну.

Історія становлення України як держави має глибоке коріння. Київська Русь, потім Галицько-Волинське князівство, далі - Литовсько-Польська доба, пізніше - Козаччина, Гетьманщина. Ну а сьогодні - Українська державність. Нашу історію не розкладеш на окремі шматки. Тільки в єдиному цілому - відслідкуєш все: від початку до сьогодення.

Минали рік за роком і ми створювали державу на ґрунті слів, учень, літератури й книг по вольній праці. Не писаними ще були тоді закони. Із часом інтереси зростали. Наші люди виростали на принципах Божих законів і ніколи не втрачали віру. Саме ці якості не могли розвинути нові держави, які виникали через збройні конфлікти і переділ територій, бо вони знаходилися під постійним гнітом і не мали волі. Не обійшла «велика отара» й наш народ. Нас катували, нас позбавляли, нас зачиняли, нас наймали, нами торгували, нас убивали, нас карали, але ці дії відбувалися ззовні, і ніхто не знав, що в нас всередині.

А всередині - кипіла кров, боролися думки, визрівали великі плани і ідеї їх реалізувати. Ззовні - ми піддавалися, а всередині - боролися.

Під впливом цих агресивних чинників ми і виросли, а з нами виріс дух перемоги, боротьби, і незламної волі. Те, що зараз звуть духом свободи, і намагаються розвивати європейські країни, нам було закладено з народження.

Ми зуміли скерувати течію могутньої сили і відправились у далеку дорогу, з надіями на світле майбутнє. І не даром, ця сила, прозвана могутньою. 24 серпня 1991 року ми розказали всім, що ми тепер існуємо окремо.

Україна - це наша вільна країна, українці - це ми - вільні громадяни, які за рідну Батьківщину і у вогонь, і в сіру пітьму, від першого, і до останнього, але тільки вперед, тільки за мир, тільки за перемогу.

Здавалося, ми подолали. Ми виросли, зробили і тепер - живемо. Але і тут на нас чекав капкан солоної дороги. Країна, від якої ми відділились, яка віддала нам, те що по правді наше, забула про все і вирішила діяти без зайвих «ні» і «проти». Мов танковий клин, вони валили нашу державу і спонукали здатись. Але, мабуть, вони забули, що українці - це народ не просто слова, а й рішучих дій. Ніхто не був до цього так готовий, як ми боролися разом в кривавому бою. Тисячі і навіть більше, кожний вийшов на майдан, щоб захистити Україну. Все почалось у чотирнадцятому і триває досі. Шум затих, здавалося, все тихо і спокійно. Але, навіть, зараз ворог напоготові. Вони чекають слушну мить й потрібний час. А ми, українці, - боремось.

То яка ціна нашої перемоги ?

За роки довгої війни ми віддали вже забагато, а віддавали, точніше, відривали ми найцінніше - людей, їхню мудрість, совість і віру. Тож сьогодні ми створили новий план. Наша сила - це люди, які з'єднані єдиною ниткою віри. А наш заклик - боротися. Лиш один момент перешкоджає нам - це влада. Ми посадили їх високо, а спустити не можем. Вони кожний день вирішують долю країни і маленькими кроками пихають нас у прірву.

Тож наше завдання - відстоювати вільні думки, поширювати правдиві факти, вірити тільки совісті і правдивим каналам.

Україна - це нація, нація - це перш за все її народ, а її народ - це етнічний ґрунт держави, який має власну мову, символи, гордість і сувернітет. «Немає мови - немає народу»,- такими були слова Ірини Фаріон.

Тому, сьогодні, кожний має усвідомлювати сили українського слова, яке створює потужний інструмент для протидії ворогу.

Нагадуючи українцям про їхнє коріння, «велику» історію і державну мову, насамперед, ми відроджуємо свідомість громадян України. Кожний з нас має цю силу в собі, потрібно лиш віднайти ключ до її відкриття, те що пробудить у вас цей інстинкт.

Події, які відбуваються зараз, не залишають нікого байдужим. Тому я вірю, Україна - переможе. Наша зброя - люди, наш успіх - не за горами